

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **euromotor s. r. o.**, sídlem Soběšická 1473/51f, 614 00 Brno, zastoupeného JUDr. Bělou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem Václavská 2, 603 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č. j. 5/2014-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č. j. 5/2014-160-SPR/3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Běly Sedláčkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 10. 2013, č. j. JMK 115961/2013. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 247/2000 Sb.“), a za spáchání tohoto správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč.

Žalobce se podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl dopustit správního deliktu ve smyslu § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že jako provozovatel školicího střediska neoznámil v souladu § 51 odst. 2 téhož zákona Krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a nepředložil o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo. Konkrétně se jednalo o to, že žalobce neoznámil Krajskému úřadu ve stanoveném termínu zařazení dalších prostor pro výuku situovaných v objektu Stránského 28, a to učebny přístupné hlavním vchodem budovy, které žalobce užil pro školení dne 27. 4. 2013 a to přes to, že se nejednalo o prostory zařazené v seznamu výukových prostor školicího střediska. Odůvodnění tohoto rozhodnutí se významně opírá o Protokol č. 15 o provedené kontrole školení ke zdokonalování odborné způsobilosti řidičů č. j. JMK 73205/2013 (dále jen „Protokol č. 15“). Proti němu však žalobce podal zákonnou cestou námitky, které spočívaly zejména v tom, že školení sice proběhlo v jiné místnosti, ale bylo to ojedinělé řešení a způsobené technickými důvody, mimořádnými okolnostmi, jednalo se tedy o nouzové řešení, kdy žalobce nechtěl zmařit termín školení (závada na elektroinstalaci). Stejně tak uvedl, že v této místnosti probíhají i jiná školení, nikoliv však akreditovaná a že se skutečně jednalo o ojedinělou záležitost způsobenou vyšší mocí. Z uvedených důvodů proto změnu učebny nenahlašoval Krajskému úřadu. Na těchto tvrzeních si žalobce setrval také v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že důkazním jádrem pro rozhodnutí obou správních orgánů je Protokol č. 15 sepsaný dne 20. 6. 2013. Z něj správní orgán I. stupně a stejně tak žalovaný, vyvozují složité právní konstrukce, že v těchto neakreditovaných prostorech probíhají opakovaně akreditovaná školení, za což byl žalobce potrestán sankcí 20 000 Kč. V těchto rozhodnutích se vychází z tvrzení jednatele žalobce, že při vyšším počtu účastníků školení školicí středisko užívá i tyto větší prostory. Správní orgán I. stupně a žalovaný pod pojem „účastníci školení“ vztáhli účastníky akreditovaných školení. Žalobce však provozuje také neakreditované kurzy „Bezpečnost a ochrana zdraví při práci. Kdyby bylo zřejmé, čeho se kontrola týká (jednatel žalobce se z důvodu vymezeného předmětu kontroly v rámci Protokolu č. 15 domníval, že se kontrola týká toho, zda školení proběhlo či neproběhlo), pak by k takovému omylu nedošlo. Jednatel totiž pod pojmem účastníci školení myslel právě účastníky neakreditovaných kurzů.

Dne 27. 7. 2013 se akreditované školení muselo z technických důvodů nouzově a jedenkrát konat v neakreditované učebně, kterou žalobce jinak používá pro neakreditovaná školení. Ze strany správního orgánu I. stupně bylo shledáno, že ke školení došlo, ovšem tento orgán vydal rozhodnutí o správním deliktu z naprosto jiného důvodu, opíraje se o neúplné skutkové zjištění. Uváděné skutečnosti a předkládané důkazy jsou odlišné za situace, kdy se účastník vyjadřuje zejména ke své evidenční povinnosti, požadavkům na akreditované lektory, a za situace, kdy se má vyjádřit, jaké má k dispozici místnosti, zda jsou tyto prostory akreditované, jaká školení se v nich provádějí a proč. Správní orgány se spokojily s jedinou poznámkou jednatele, učinily z ní rozsáhlé závěry a nepodpořily je relevantními důkazy. V tomto směru se tedy jednalo o přepjatý formalismus hraničící s úřední zvláštností.

Žalobce dále namítal, že ačkoliv není vyloučeno užít protokol vyhotovený v jedné věci jako důkaz ve věci jiné, má takové použití své mantinely a to zejména tehdy, chce-li vzít správní orgán takovýto protokol jako nepochybný a vše objasňující důkaz.

Žalobce na základě výše uvedeného nemohl plnit svoji povinnost vyplývající mu z § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a označit důkazy na podporu svých tvrzení a dále uplatnit své právo podle § 36 odst. 2 správního řádu, kdy mu bylo znemožněno seznámit se s tím, k čemu má svá tvrzení a důkazy směřovat. Mělo tedy dojít k hrubému porušení zásady dobré správy vyplývající z § 3 a 4 odst. 2 a 4 správního řádu. Žalovaný svým pochybením nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neposkytl žalobci přiměřené poučení vzhledem k povaze úkonu a znemožnil mu tak uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy, a to jak svojí činností, tak akceptací takového postupu u správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně provedl kontrolu školení ke zdokonalování odborné způsobilosti řidičů (podle § 54 odst. 4 zákona č. 247/2000 Sb. o získávání a zdokonalování způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění platném pro projednávanou věc – dále jen zák. č. 247/2000 Sb.) postupem podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kontrole“). Předmětem kontroly bylo dodržování podmínek pro provádění školení, zejména účast řidičů, provádění výuky odborně způsobilým lektorem uvedeným v akreditaci, provádění výuky v souladu s plánem, vedení evidence o školení a oznámení o zahájení školení. O této kontrole byl pořízen Protokol č. 15. Dále žalovaný přiblížil chronologicky průběh řízení.

Žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce dne 20. 9. 2013 doplnil své stanovisko k věci tvrzením, že dne 27. 4. 2013 učebna určená ke školení řidičů nebyla mimořádně z technických důvodů v provozu, proto se školení uskutečnilo v náhradní učebně, přičemž se mělo jednat o nouzové a jednorázové řešení, kdy akreditované středisko nechtělo zmařit termín školení.

Žalovaný uvedl, že jak on, tak správní orgán I. stupně, opírá svá tvrzení výhradně a jednoznačně o zjištěná fakta shrnutá v Protokolu č. 15. Podle žalovaného je povinností provozovatele školicího střediska „po celou dobu provozování své činnosti mít právo

k užívání nebytových prostor a vybavení nezbytného pro poskytování výuky a mít tyto prostory a vybavení po celou dobu k dispozici“ dle § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb. Dále podle § 51 odst. 2 téhož zákona platí, že „provozovatel školicího střediska je povinen oznámit krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a předložit o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo.“ Další podmínkou je řádné označení provozovatele v souladu se zákonem o živnostenském podnikání. Ze strany žalobce nebyl řádně a přesně vysvětlen důvod, proč byla budova v ulici Stránského č. 28 v Brně dne 27. 4. 2013 při kontrole zamčena, Krajský úřad Jihomoravského kraje tak nemohl vzít v úvahu námitky žalobce k Protokolu č. 15. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, především z tvrzení kontrolované osoby, která nebyla v době kontroly schopná spolehlivě vysvětlit, proč byla výuka prováděna v rozporu s ust. § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., kdy žalobce nesdělil včas Krajskému úřadu změnu místa výuky akreditovaných kurzů.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na přepjatý formalismus ze strany žalovaného, přičemž uvedl odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soud sp. zn. 1 As 30/2008 a 1 Ans 2/2008.

Žalobce dále reagoval na vyjádření žalovaného, v němž žalovaný polemizoval s okolnostmi, že žalobcem nebyl řádně a přesně vysvětlen důvod, proč byla budova na ulici Stránského 28 v Brně zamčena v době kontroly. Podle žalobce je jasné, že jestliže se výuka konala v jiné místnosti téže budovy, a v daných prostorách nikdo nebyl, že byla tato místnost uzamčena. Důvodem bylo, aby se do ní nedostal nikdo nepovolaný. Dále uvedl, že budova na ulici Stránského 28 v Brně má více vchodů, jejichž zamykání či odemykání je věcí dalších uživatelů předmětné budovy. Lze tedy učinit dva závěry – buď pracovnice správního orgánu I. stupně nevěnovala kontrolní činnosti na místě pozornost, nebo si žalovaný nepřčetl spisový materiál k věci (k této variantě se žalobce přiklání, neboť jak dále rozepisuje, ve vyjádření žalovaného na straně 2 se nachází pasáž, která je v přímém rozporu se spisovým materiálem. Tento rozpor má spočívat v přepsání obsahu a změně významu námitek žalobce k Protokolu č. 15). Pokud by ani jedna z těchto variant nebyla dána, nemohl by žalovaný generalizovat, že celá budova byla v den kontroly uzamčena.

Další rozpor ve vyjádření žalovaného je v tvrzeních uvedených na straně 2 vyjádření. V něm se uvádí, že školicí středisko neprovedlo oznámení pravidelného školení řidičů dne 27. 4. 2016. Takové tvrzení je ale nesmyslné, neboť kdyby žalovaný oznámení neprovedl, pak by ani správní orgán I. stupně nemohl vědět, že se nějaké školení konat má, a proto by předmětná kontrola postrádala smysl.

Žalobce se dále ohradil proti tvrzení žalovaného, že školení v neakreditovaných prostorách probíhala opakovaně. Pro takové tvrzení chybí jakýkoliv důkaz, který se správní orgán I. stupně nenamáhal obstarat. Žalobce předložil kopii nájemní smlouvy na předmětné prostory, ze které plyne počátek nájmu dne 1. 4. 2013. S přihlédnutím

ke skutečnosti, že se místnost musela vybavit nábytkem a ostatními věcmi a k frekvenci školení prováděných žalobcem a ke skutečnosti, že kontrola/nekontrola proběhla dne 27. 4. 2013 je již z toho důvodu sporné, zda se o nějaké opakování vůbec dá hovořit, resp. jak by k opakování mohlo i jen teoreticky dojít.

V. Posouzení věci krajským soudem

Předmětná žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, za splnění podmínek podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem sporu v nyní posuzované věci je, zda se žalobce dopustil správního deliktu podle § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že jako provozovatel školicího střediska neoznámil dle § 51 odst. 2 téhož zákona Krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a nepředložil o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo.

Pro projednávanou věc jsou rozhodná následující ustanovení právních předpisů.

Podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. g) zákona č. 247/2000 Sb. platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel školicího střediska dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 51 neoznámí krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace k provozování výuky a výcviku a nepředloží o nich doklady.

Podle ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 247/2000 Sb. platí, že provozovatel školicího střediska je povinen oznámit krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a předložit o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo.

Podle ustanovení § 57 odst. 1 zák. č. 247/2000 Sb. platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle ustanovení § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu platí, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci

úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle ustanovení § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů zásadním způsobem vychází z Protokolu č. 15 o provedené kontrole školení ke zdokonalování odborné způsobilosti řidičů, vyhotoveného prvostupňovým správním orgánem dne 20. 6. 2013. Kontrola byla zaměřena na dodržování podmínek provádění školení ke zdokonalování odborné způsobilosti řidičů, zejména na účast přihlášených řidičů na výuce, provádění výuky odborně způsobilým lektorem uvedeným v akreditaci, provádění výuky v souladu s plánem, vedení evidence o školení a oznámení o zahájení školení. Při kontrole bylo mimo jiné zjištěno, že dne 27. 4. 2013 podle oznámení žalobce o konání školení mělo ve školicím středisku probíhat od 7.00 hodin pravidelné školení, na které bylo přihláшено 5 účastníků. Podle předložené evidence školení proběhlo a zúčastnili se ho 4 přihlášení účastníci. V den školení se správní orgán I. stupně pokusil o kontrolu průběhu školení, ve školicím středisku však výuka neprobíhala. Podle tohoto zjištění proto předložená evidence neodpovídá skutečnému průběhu výuky. K tomu jednatel žalobce v protokolu uvedl, že vzhledem k jeho osobní neúčasti na školení nemůže ihned tento rozpor vysvětlit. Konstatoval však, že školicí středisko má v objektu Stránského 28, Brno, kromě již schválených výukových prostor (přístupných z terasy objektu) pronajatu ještě další učebnu (přístupnou hlavním vchodem) a výuka snad mohla probíhat v této učebně, protože v případě vyššího počtu účastníků školení středisko užívá i tyto větší prostory. Lektor školení pan M. (uvedený v evidenci jako lektor přednášející dne 27. 4. 2013) na telefonický dotaz uvedl, že školení probíhalo v prostorách přístupných z terasy objektu. V závěru Protokolu č. 15 je uvedeno, že předmětné školení vůbec neproběhlo a že školicí středisko nenahlásilo změny údajů rozhodných pro udělení akreditace k provozování výuky, tj. neoznámilo zařazení dalších výukových prostor. Tento protokol jednatel žalobce Bc. T. Š. podepsal a převzal dne 24. 6. 2013.

V námitkách proti Protokolu č. 15 žalobce uvedl, že školení řidičů dne 27. 4. 2013 proběhlo, ale v jiné místnosti téže budovy, a to z technických důvodů (závada na elektroinstalaci). Další námitka spočívala v tom, že budova na adrese Stránského 28 v Brně byla uzamčena z důvodu prevence proti vniknutí nepovolaných osob a vzniku škod, neboť kurzy a aktivity ostatních subjektů sídlících na téže adrese v tento den neprobíhaly. Při uzamknutí hlavního vchodu mají nájemci k dispozici boční vchod, kterým mají přístup k prostorám mimo běžnou provozní dobu. Podle žalobce došlo k nedorozumění. Kdyby kontrolující pracovnice zavolala jednatele, tak by se tento stav zcela jistě vysvětlil (telefonní číslo je uvedeno na internetových stránkách žalobce, stejně tak jako na orientačních tabulích u vchodu do objektu), neboť školení probíhalo 7 hodin, takže nebezpečí z prodlení jistě nehrozilo.

Dne 17. 7. 2013 pod č. j. JMK 82410/2013 správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že námitky žalobce budou vyřízeny v rámci správního řízení o uložení sankce. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že podaným námitkám není možné v plném rozsahu vyhovět.

Žalobce se dále v rámci probíhajícího správního řízení vyjádřil písemností zaevidovanou prvostupňovým správním orgánem dne 20. 9. 2013 pod č. j. JMK 108942/2013. V ní uvedl, že učebna, ve které dne 27. 4. 2013 výuka probíhala, je určena k jinému účelu, než pro použití akreditovaným střediskem. Z tohoto důvodu není do registrace akreditovaného střediska hlášena. Předmětné školení se v této učebně konalo vzhledem k technickým důvodům jako mimořádným okolnostem. Jelikož tedy akreditované středisko v této učebně neprovádí svoji činnost, neprovedlo ani oznámení nové učebny. Jednalo se o nouzové jednorázové řešení, kdy žalobce nechtěl zmařit termín školení z technických důvodů a chtěl tak šetřit náhrady školených osob a podle možností střediska se snažil vyjít účastníkům co nejvíce vstříc. Žalobce navrhl provést výslech svědka L. M., bytem Š. 7, B. (lektora, který měl dne 27. 4. 2013 provádět výuku, pozn. soudu).

Správní orgán I. stupně následně přistoupil k vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu a uložení sankce (viz první odstavec části I. odůvodnění tohoto rozsudku).

Krajský soud poznamenává, že smyslem a účelem kontroly je především zjištění skutečného stavu věci. V tomto ohledu je nutná i jistá její nečekanost a překvapivost tak, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly zmařit tím, že by skutečný stav věci před jeho zjištěním uzpůsobila a upravila, a tím se vyhnula případnému zákonem předvídanému postihu (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2010, č. j. 9 As 46/2010 - 97, dostupný na www.nssoud.cz). Na druhou stranu reakce kontrolované osoby v momentě překvapení nemusí být zcela adekvátní dané situaci. Proto je o kontrole kontrolním pracovníkem podle § 15 zákona o státní kontrole vyhotovován protokol o kontrole. Kontrolovaná osoba má právo se s obsahem protokolu o kontrole seznámit a v případě, že s jeho obsahem nesouhlasí, podat námitky proti kontrolním zjištěním podle § 17 zákona o státní kontrole. Protokol o kontrole a v něm zachycená kontrolní zjištění mohou být následně podkladem pro zahájení správního řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole.

V nyní posuzovaném případě žalobce využil možnosti vyjádřit svůj nesouhlas s kontrolními zjištěními, v námitkách proti kontrolním zjištěním podrobně argumentoval a obsah protokolu o kontrole zpochybňoval. Žalobce vyvracel, že se školení daný den neuskutečnilo a že by v náhradní neakreditované učebně probíhalo opakovaně.

Za této situace se správní orgány dostatečně nevypořádaly s argumentací předloženou žalobcem. Pouze konstatovaly, že argumentaci žalobce, obsaženou v podaných námitkách, bylo nutné v kontextu zjištění zachycených v Protokolu č. 15 označit za nevěrohodnou a účelovou snahu o zastření skutečného stavu věci. Vzhledem k tomu, že žalobce tyto argumenty neuvedl již v průběhu samotné kontroly, považoval správní orgán I. stupně tato tvrzení za nepravdivá. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je k námitkám žalobce toliko uvedeno, že správní orgán přistoupil na tvrzení kontrolované osoby ohledně průběhu školení dne 27. 4. 2013, (tj. přistoupil na tvrzení, že školení proběhlo, ale v neakreditované místnosti). Dále bylo doslova uvedeno: „*Předmětem správního řízení je prokázání, že školicí středisko nesplnilo povinnost oznámit krajskému úřadu změny údajů rozhodných pro udělení akreditace a předložit o nich doklady do 15 dnů ode dne, kdy k nim došlo, neboť opakovaně užilo ke své*

činnosti prostory, jejichž zařazení do seznamu výukových prostor neoznámilo.“ Ačkoli tedy žalobce již v námitkách proti kontrolnímu zjištění předložil odlišnou verzi a vysvětlení událostí zachycených v protokolu o kontrole, na kterém pak setrval v průběhu celého správního řízení, správní orgány se touto verzí skutkových okolností fakticky odmítly zabývat – zejména, že ke změně učebny mělo dojít pouze jedenkrát a to z technických důvodů. Za situace, kdy existovaly dva různé výklady skutečností zachycených v protokolu o kontrole, se správní orgány přiklonily k výkladu podanému správním orgánem I. stupně, aniž by dostatečným způsobem zpochybnil argumenty žalobce a vysvětlily, proč daly přednost jimi dané verzi reality. Obdobným náhledem k dané věci přistoupil také žalovaný, který v rozhodnutí o odvolání žalobce uvedl, že k otázce četnosti prováděných školení v neschválených prostorách zastává názor uvedený správním orgánem I. stupně. Dále také doslova uvedl, že: „V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podmínkou pro uložení sankce za předmětný správní delikt není opakovatelnost deliktního jednání, ale objektivní naplnění znaků správního deliktu, které stanovuje zákon účastníkům řízení.“

Takový postup nelze hodnotit jako souladný se zásadou materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, podle něhož musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V projednávané věci (uložení povinnosti z moci úřední) dále platí zásada vyšetřovací (vyhledávací), podle které je správní orgán odpovědný za náležité objasnění skutkového stavu. Zásada vyšetřovací představuje povinnost správního orgánu zabývat se důkazními návrhy účastníka řízení a rozhodovat o nich, pokud takové návrhy vznášá; zároveň s sebou nese též povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením účastníka řízení, která nemusejí být pravdivá, a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že účastník řízení nemá vlastní návrhy na dokazování. Vyšetřovací zásada velí správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, dostupný na www.nssoud.cz). Je-li skutkový stav nejasný nebo mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností a mezer dokazováním. Nejvyšší správní soud (s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99 - 45, dostupné v systému ASPI, ID JUD20110CZ) ostatně již v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že „[V]ýsledky kontroly, provedené podle zákona ČNR 552/1991 Sb., o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce. ... Při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, provedeným podle zákona č. 552/1991 Sb. [které navíc kontrolovaný subjekt (stěžovatel) od počátku zpochybňoval], ale bylo povinností, v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování.“

Žalobce přitom již ve svém vyjádření na podporu svých tvrzení navrhoval výslech konkrétní osoby. Správní orgány výslech svědka navrhovaného žalobcem – lektora

L. M., který měl dne 27. 4. 2013 školení vést, považovaly za zjevně nadbytečné. S tímto však nelze souhlasit.

Soud především odmítá závěr správních orgánů ohledně prokázané četnosti konaných akreditovaných školení v neakreditované učebně, z kterého jednoznačně při úvaze o spáchání deliktu a výši sankce vycházel prvostupňový správní orgán a který opakoval i žalovaný a dále i závěr žalovaného, že četnost, resp. opakovatelnost (bez zhodnocení vlivu shora cit. ust. § 57 odst. 1 zák. č. 247/2000 Sb. na tvrzení jednatele žalobce o důvodech a mimořádnosti provedení školení dne 27. 4. 2013 v jiné než akreditované místnosti) takového jednání, není pro spáchání předmětného správního deliktu důležitá. Ze spisového materiálu, stejně tak jako z odůvodnění samotných rozhodnutí, nikterak nevyplývá, že by bylo jakkoliv prokázáno, že se kurzy v neakreditované místnosti konaly opakovaně. Správní orgán I. stupně, resp. žalovaný v rozhodnutí o odvolání, uzavírají, že se akreditované kurzy konaly opakovaně v neakreditované učebně. Vycházejí při tom toliko z vyjádření jednatele žalobce zachycené v Protokolu č. 15, který uvedl, že: „...školící středisko má v objektu Stránského 28, Brno kromě již schválených prostor (přístupných z terasy objektu) pronajatu ještě další učebnu (přístupnou hlavním vchodem) a výuka snad mohla probíhat na této učebně, protože v případě vyššího počtu účastníků školící středisko užívá i tyto větší prostory.“ Z vyjádření žalobce lze však dále dovodit, že školící středisko provádí také neakreditované kurzy, jejichž účastníci měli být myšleni při vyjádření žalobce zachyceném v Protokolu č. 15. Podle zdejšího soudu tak s ohledem na výše uvedené skutečnosti a zejména s ohledem na absenci jakéhokoli dokazování, nemůže tvrzení správních orgánů ohledně četnosti konání akreditovaných kurzů v neakreditované učebně obstat.

Obdobným náhledem je nutné přistoupit také k části žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvádí, že: „podmínkou pro uložení sankce za předmětný správní delikt není opakovatelnost deliktního jednání, ale objektivní naplnění znaku správního deliktu, které stanovuje zákon účastníkům řízení.“ Z odůvodnění napadených správních orgánů jednoznačně vyplývá, jak Krajský úřad Jihomoravského kraje, tak žalovaný, vycházejí jednoznačně ze zjištění o opakování akreditovaných školení v místnosti, která k tomu určena nebyla. Na základě tohoto závěru dospěl Krajský úřad Jihomoravského kraje ke zjištění, že žalobce spáchal předmětný správní delikt a na základě takto zjištěného skutkového stavu došlo i k uložení konkrétní výše pokuty. Žalovaný převzal závěr prvostupňového správního orgánu ohledně opakování akreditovaných školení v místnosti k tomu neurčené, ovšem nedošlo k vypořádání a řádnému hodnocení námitek žalobce směřujících proti tomuto závěru. Žalovaný nad rámec provedených zjištění dále obecně poznamenal, že podmínkou pro uložení sankce za předmětný správní delikt není opakovatelnost deliktního jednání, ale objektivní naplnění znaku správního deliktu, které stanovuje zákon účastníkům řízení. Žalovaný však dále nevysvětlil, zda považuje za znak správního deliktu již (podle tvrzení žalobce mimořádné) jednorázové akreditované školení v místnosti k tomu neurčené. Žalovaný taktéž pominul možnost vyvinění žalobce upravenou v ust. § 57 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb., podle něhož platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. S ohledem na citovanou právní úpravu bylo potřebné zjistit, v jakém rozsahu došlo k použití neakreditované učebny k pořádání akreditovaných kurzů, co bylo důvodem tohoto

postupu žalobce a zda nedošlo k naplnění podmínek vyvinění ve smyslu citovaného ust. § 57 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb.

Jak je již shora uvedeno, žalobce tvrdil, že důvodem konání předmětného kurzu v neakreditované místnosti byly mimořádně technické problémy (vyšší moc). Toto své tvrzení chtěl žalobce prokázat např. navrhovaným výsledkem svědka, lektora kurzu. Správní orgány měly proto navrhovaný výslech provést a následně se s jeho obsahem náležitě vypořádat, případně provést výsledky účastníků kurzu, apod. Takto správní orgány nepostupovaly a výslech svědka označily za nadbytečný. Jelikož neproběhlo žádné (další) dokazování ve věci, nemohl být tímto způsobem zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.

Pokud v rámci vedeného správního řízení žalobce vznesl výhrady týkající se výsledku kontrolního zjištění a navrhoval na podporu svých tvrzení výslech svědka a tvrdil odlišné skutkové okolnosti od okolností zjištěných správním orgánem I. stupně, nemohl tento orgán odkázat pouze na zjištění učiněná v rámci kontroly a takové námitky v podstatě bez dalšího odmítnout, ale bylo nepochybně jeho povinností se v řízení o vyvození sankční odpovědnosti s námitkami vypořádat a v souladu se zásadou materiální pravdy skutečnosti pochybné či žalobcem zpochybňované, objasnit a najisto postavit. Při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, provedeným podle zákona o státní kontrole, ale je povinností správního orgánu, v souladu s ustanoveními § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu, vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování. Jak již bylo uvedeno výše, výsledky kontroly provedené podle zákona o státní kontrole mohou být podkladem pro zahájení řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterými je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují, ani nemohou nahradit, dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce.

S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že správní orgány v projednávané věci rezignovaly na svou základní úlohu v řízení o uložení pokuty za správní delikt, tj. vlastním dokazováním zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tímto postupem zatížily správní řízení vadami ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., které měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, pro které toto rozhodnutí nemůže obstát. Krajský soud tedy v této části shledal námitky žalobce důvodnými.

Vzhledem ke shora uvedeným závěrům soud neshledal potřebné, aby prováděl žalobcem navržený důkaz – smlouvu o nájmu nebytových prostor, uzavřenou mezi ním jako nájemcem a společností TECHMAŠ – Brno, s.r.o., prostřednictvím níž žalobce podpírá své námitky týkající se výjimečnosti provedení akreditovaného školení v místnosti k tomu určené dne 27. 4. 2013. Žalobce může tuto listinu navrhnout k důkazu v rámci předmětného správního řízení, v němž bude na žalovaném případně prvostupňovém správním orgánu, aby náležitě zjistil skutkový stav a podřadil jej pod příslušná zákonná ustanovení.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, proto podle § 76 odst. 1 písm. b) a c), ve spojení s § 78 odst. 1, s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je tento vázán právním názorem vysloveným krajským soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude nutno napravit vytýkaná procesní pochybení a v návaznosti na žalobcem uplatněné odvolací námitky opětovně přezkoumat zákonnost odvoláním napadeného prvostupňového správního rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má proto vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 12 342 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu JUDr. Běly Sedláčkové, advokátky, za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celkem se jedná o částku 15 342 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. 8. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu